

Motion till riksdagen

1988/89:L611

av Mona Saint Cyr (m)

Skadeståndsansvaret vid myndighetsutövning

Enligt skadeståndslagen skall staten eller kommunen ersätta skada, som vållats genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning. Den enskilde har emellertid en svag ställning i förhållande till den offentliga maktutövningen. Speciellt påtagligt är detta i skattesammanhang. Svensk lag är nämligen ytterst restriktiv i tillämpningen, då det gäller att tillerkänna offren för statlig försumlighet rätten till skadestånd.

Detta visar senaste Alvgards-fallet. Ödesdigert felaktiga beslut har fattats beträffande en enskild medborgare, vars hela liv och verksamhet slagits i spillror därigenom. För detta skulle den förfördelade efter år i kamp med det offentliga tillerkännas en allmosa på 5.000 kronor.

Det är trots allt statens uppgift och ansvar att skydda medborgarna från brott, inte att utsätta dem för det. I allmänhetens ögon har staten självfallet i detta ärende det moraliska ansvaret, men det bör också självfallet vara rättsligt, om medborgarna ska kunna respektera lagen och de myndigheter, som tolkar och tillämpar den. Enligt gemene man måste brottsoffret hållas skadeslöst – i den utsträckning detta nu är möjligt – för de rättsövergrepp som han utsatts för.

Om den nya skadeståndslagen från år 1972 skall hanteras på detta sätt, bör den självklart ändras, så att den sammanfaller med den allmänna rättsuppfattningen. Den nya justitieministern har onekligen också uttalat sitt stöd för principen, att medborgare, som drabbas av felaktiga beslut också bör ha rätt till skadestånd.

Hemställan

Mot bakgrund av det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag till sådan ändring i skadeståndslagen, att risken för rättsövergrepp mot enskild person undanröjs i fall av den typ som relateras i motionen.

Stockholm den 19 januari 1989

Mona Saint Cyr (m)